

нѣтъ си силы, покърти душата на египтянина повече нежели убиваньето на Апикида, защото той изрече тѣзи думы.

«Жалка пѣлъ! бѣдный чловѣческій умъ! дѣе сега душата? почти желаж да та спасж, умразный съпернико, но отъ сега не съперникъ вече! но трѣба да са покорж на съдбата, моето спасение изисква твоята смърть.»

И слѣдъ този монологъ, като че искаше да задуши гласа на милосрдіето, завика съ посиленъ гласъ и като истегли отъ пояса на Главка стилета му намаза го въ кръвта на убития и го тури до трупа.

Многочисленны, запхтѣны са стичахъ вече граждани отъ сѣкъдѣ, отъ които нѣкой носяхъ и фенери, излишны поради ясната мѣсечина и служащи да освѣтяватъ листака само на лѣса, въ който бѣхъ са набрали много чловѣцы.

Дигнете отъ тамъ трупа, думаше египтянинътъ и пазете да не ви побѣгне отъ ржцѣтъ убіецѣтъ.

Множеството, като подигна трупа, облада са заведнажъ отъ ужасъ и отъ благочестиво негодуваніе щомъ познахъ че убитыйтъ бѣ жрецъ на обычното имъ божество, на многочестната Изида, но и много са почудихъ като са научихъ че обвиняемыйтъ е изыщный аеинянинъ.

Главкъ! извикахъ като изъ едни уста сичкытъ предстоящи. Туй е за невѣрванье!

— Азъ напротивъ подозрѣвамъ египтянина, рече единъ на ухото на стоящія до него.

Въ тѣзи минута бържи пристигна единъ сотникъ за да изпълни длъжността си и като са пропѣхъ презъ множеството извика:

— Какъ? кръвъ ли са е пролѣла? дѣе убіецѣтъ?

Предстоящытъ показахъ на Главка.

— Този ли? извика сотникътъ; той са вижда убить отъ колкото убійца; кой го обвинява?

— Азъ, рече Арбакъ като си исправи сичката снага, и едмазитъ по облеклото му като са лѣснхъ на очитъ на добродушныя воинъ убедихъ го въ истинността на свидѣлството му.

— Името ти? моля.

— Арбакъ, извѣстенъ мыслж въ Помпея. Като минувахъ презъ лѣса, видѣхъ недалечъ тогози аеинянина и свещеника които за нищо са карахъ; азъ останхъ очуденъ като видѣхъ неправильнытъ и усилены движенія и виковеѣ на Главка и помислихъ че е или піянь или полудѣлъ; изведнажъ го видѣхъ че издига стилета си,